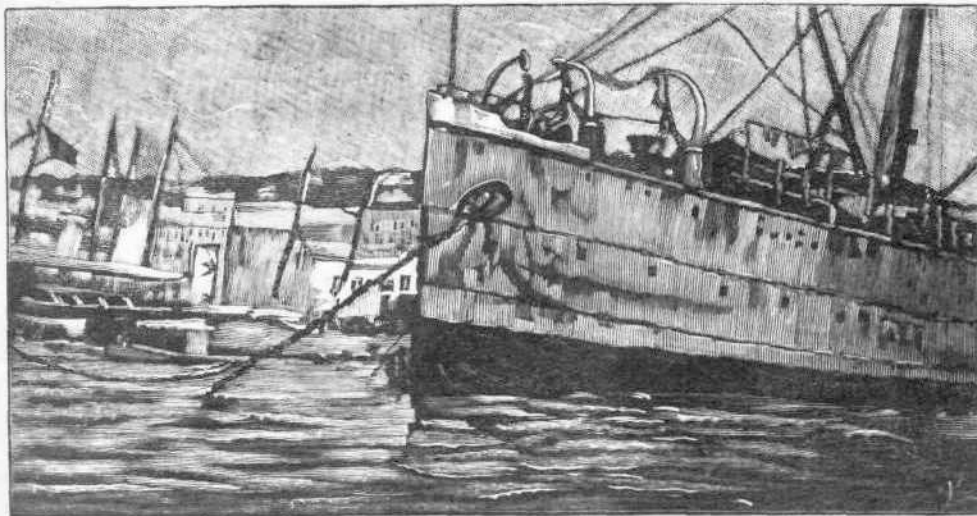

ΕΝ ΤΩ ΩΚΕΑΝΩ

Η ΕΠΙΒΙΒΑΣΙΣ

[Εν τῷ Ὤκεανῷ ἐπιγράφεται τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Ἐδμόνδου Δι' Ἀμίτσι. Ὁ ἔργος οὗτος συγγραφεὺς, γνωστὸς ἀπὸ πολλοῦ καὶ συμπαιθέτατος εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑθρίας, περιγράφει ἐν αὐτῷ μὲν τὴν ἰδιόζουσαν χάριν καὶ σιλιπνότητα τοῦ ἔργου του τὰς ἐντυπώσεις του κατὰ τὸν διάπλουν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπὸ Γενοῦθς μέχρι τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας ἐπὶ ἀτμοπλοίου φέροντος πολλὰς ἑκατοστάς μεταταστῶν. Αἱ μεγαλοπρεπεῖς εἰκόνες τῆς φύσεως, αἱ ζωηραὶ συγκινήσεις, τὰ πάθη καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς παραδόξου ἐκείνης συμμιγῆς κοινωνίας, ἣτις συγκινᾷται ἐνὸς φέρεται ἀνωθεν τῶν ἀβύσσων τοῦ Ὤκεανοῦ, ἀναπαριστῶνται δι' ἀπαραμίλλου τέχνης καὶ θαυμαστῆς παρατηρητικότητος ἐν τῷ ἔργῳ του. Ἐκ τοῦ ὄραίου τούτου βιβλίου ἀρχήματα παρέχοντες ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ὀλόκληρα κεφάλαια καὶ σκηνὰς κατ' ἐκλογὴν μεταφραζόμενας ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Χ. Λυνίου. Φρονούμεν δὲ ὅτι διὰ τούτου δὲν παρέχουμεν μόνον τερπνὴν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν εἰς τὸ κοινόν, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμα διδάγματα, ἀφοῦ καὶ παρ' ἡμῖν ἤρχισεν ἀπὸ τινος μεταδιδόμενος ὁ πυρετὸς τῆς μεταναστεύσεως καὶ πολλοὶ ἐγκαταλιμπάνοντες τὴν γαίαν μας ὑποβάλλονται εἰς τὰς σφοδράς συγκινήσεις καὶ τὰς κινήσεις μακροτάτου ταξιδίου πρὸς ἀνιζητήσιν κρείττονος τύχης. Σ. τ. Δ.]

Ὅτε ἔρχεσθα, περὶ τὴν ἐσπέραν, ἡ ἐπιβίβασις τῶν μεταναστῶν εἶχεν ἤδη πρὸ μιᾶς ὥρας ἀρχίσει, ὁ δὲ Galatios, τὸ ἀτμοπλοῖον ἐφ' οὗ ἐμελλον νὰ ἐπιβιβασθῶ, συνδεόμενος μὲ τὴν προκυμαίαν διὰ μικρᾶς κινητῆς γεφύρας ἐξήκολούθει νὰ φορτώνεται μὲ δυστυχῆ ἄντα, μὲ ἀτελεύτητον παρηλαθὺν πλῆθος, ἐξερχόμενον καθ' ὀμάδας ἀπὸ τοῦ ἀντικρῦ καταστήματος, ὅπου εἰς ἀστυνόμενος ἐπεθεώρει τὰ διαβατήρια. Οἱ πλείστοι διεληθόντες μίαν ἢ δύο νύκτας εἰς τὸ ὕπαιθρον, συνεσπειρωμένοι ὡς κύνες εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Γενοῦθς, ἦσαν κατὰκοποι καὶ βεβαρμένοι ἐκ τοῦ ὕπνου. Ἐργάται, χωρικοὶ, γυναῖκες γάλλονχοσαι τὰ τέκνα των, παιδιὰ φέροντα ἀκόμη εἰς τὸ στήθος τὴν ἐκ λευκοσιδήρου πινακίδα τοῦ ναυπηγογείου, παρήλαυνον πάντες σχεδὸν κομίζοντες δέροντινὰ συμπτυσσόμενον ὑπὸ μάλης, παντοσείδεις σάκκους ὀδοπορικοὺς καὶ μαροῖππους ἀνὰ χεῖρας ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὀγκώδεις στρωμνὰς καὶ κλινοσκεπάσματα εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ τὸ εἰσιτήριο μὲ τὸν ἀριθμὸν τῆς δι' ἑκάστον προωρισμένης

κλίνης ἀναματαχθῶ τῶν χειλέων. Πτωχὰ γυναῖκες, κρατοῦσαι δι' ἑκατέρως τῶν χειρῶν ἀνὰ ἓν παιδίον ἐβάσταζον τὰ ὀγκώδη δέματα τῶν ἀποσκευῶν των διὰ τῶν ὀδόντων γραῖαι χωρικοὶ μὲ κρούπεζα, ἀνυψοῦσαι τὰς ἐσθῆτας διὰ νὰ μὴ προσκόψωσι βαδίζουσαι ἐπὶ τῶν σανίδων τῆς κινητῆς γεφύρας, εἰδείκνουν τὰς γυμνὰς καὶ λιποσάρκους κνήμας των μερικοὶ ἦσαν ἀνυπόδητοι καὶ ἔφερον τὰ ὑποδήματά των κρεμάμενα ἀπὸ τοῦ τραχήλου. Ἐκ διαλειμμάτων διήρχοντο μεταξὺ τῆς σωρείας ἐκείνης τῶν ταλαιπώρων κύριοι κομψῶς ἐνδεδυμένοι, ἱερεῖς, κυρταὶ μὲ πετάσους πτεροστολίστους, κρατοῦσαι εἰς τὴν χεῖρα κυνάριον, ἢ πιλοθήκαν ἢ δέσμεν γαλλικῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τῆς παλαιᾶς ἐκδόσεως τοῦ Λεβύ. Ἐπειτα αἰφνιδίως ἡ ἀνθρωπίνη παρέλασις διεκόπητο καὶ παρουσιάζετο προχωροῦσα ὑπὸ χάλιζαν ραβδισμῶν καὶ βλαστημιῶν ἀγέλη βοῶν καὶ προβάτων, καὶ τὰ ζῶα ταῦτα φθάνοντα ἐπὶ τοῦ πλοίου, παρεκτρεπόμενα τῆδε κακείσε, πτοούμενα, συνανειμίγνουν τοὺς

Ποιητική μετάφρασις, ὅσον καλὴ καὶ ἂν εἴναι, ἔχει μόνον τὴν ἀξίαν ἰγνογραφικῆς ἢ χαλκογλυφικῆς ἀντιγραφῆς μιᾶς Παναγίας τοῦ Ραφαήλου. Τόσον μικρὸν καὶ ἄχαρι, κατὰ τὴν γνώμην ἐξέλιχου κριτικοῦ τοῦ αἰῶνος μας, εἶναι τὸ ἔργον τοῦ μεταφραστοῦ. Τὴν κρίσιν ταύτην θὰ ἐλέγαμεν ὑπερβολικῶς αὐστηράν, ἐὰν δὲν ἐροβοῦμεθα μήπως ἡ διαφωνία μας ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἀξίωσιν, ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν ἀποκτήσῃ θέσιν μεταξὺ τῶν καλῶν μεταφραστῶν ἀκούμεθα νὰ παρατηρήσωμεν μόνον τοῦτο, ὅτι τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν ἡ μετάφρασις τοῦ Voss, ἂν καὶ κρίνεται τεχνικῶς ἐλλιπής, ἔκαμε τὸν Ὅμηρον πάγκοινον ψυχαιγωγικὸν ἀνάγνωσμα εἰς τὴν Γερμανίαν, ἡ δὲ τοῦ Μόντη, ἂν καὶ εἰς πολλὰ τῆς μέρη δὲν σώζει τὸν ἀρχαίου χαρακτήρα, ὅμως μεταδίδει εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ὁμοεθνῶν τοῦ τὴν ζῶν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀθανάτου πρωτοτύπου.

Βεβαίως αἱ ποιητικαὶ μετάφρασις ὑποθέτουν ἀρκετὴν φανταστικὴν δίναν καὶ ἐθνουςισμὸν, καὶ μόνον ἔταν μετέχουν τῶν ὑψηλῶν τούτων ιδιοτήτων δὲν θεωροῦνται πλέον ἔργα μηχανικὰ ἀλλὰ καλλιτεχνικὰ, καὶ ἱκανὰ νὰ συντελέσουν εἰς ἐξημέρωσιν καὶ ἐξευγενισμόν τῆς γλώσσης καὶ εἰς μόρφωσιν τῆς καλαισθησίας, κυρίως ἔταν, εἰς τὴν φιλολογικὴν ἀπορίαν τοῦ ἔθνους, σπανίζουσιν τὰ πρωτότυπα δημιουργήματα. Καὶ τοῦτο ἀληθεύει ἰδίως ἔταν μιᾶς φιλολογίας, καθὼς ἡ ἰδικὴ μας, μεταβαίνει ἀπὸ τὴν παιδικὴν εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν τῆς, εἰς τὴν κρίσιμον ἐκείνην ἐποχὴν, ὅπου κινδυνεύει νὰ πάθῃ ἀπὸ μακρασμὸν, ἐὰν στερεῖται ἀρκετῆς καὶ ἐκλεκτῆς πνευματικῆς τροφῆς. Σήμερον δὲ ἔταν πολλοὶ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ δοθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν μας ἄλλη φιλολογικὴ διαμόρφωσις συμφωνοτέρα πρὸς τὴν φύσιν τῆς καὶ τὸν ὄργανισμόν τῆς, θὰ ἦταν καλὸν νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου ὀλίγον θὰ ὠφελήσῃ ἡ ξερὴ καὶ ψυχρὰ θεωρία, ἔως οὐ δὲν ἀνευρεθῶν καὶ δὲν χρησιμοποιοῦ-

θοῦν τεχνικῶς οἱ ἀφανεῖς θησαυροὶ τῆς δημοτικῆς μας γλώσσης, διότι τότε μόνον θὰ ἀποδειχθῇ τὸ ζητούμενον, δηλαδὴ κατὰ πόσον αὐτὴ ἔχει μέσα τῆς τὴν ἱκανότητα νὰ γείνη ὄργανον φιλολογικόν· ἐὰν πιστεύωμεν εἰς τὸν προορισμὸν τῆς τούτων ἢ ἔχομεν καὶ τὸ θάρρος νὰ τὴν μεταχειρισθῶμεν εἰς ἀγῶνα μὲ τὰς μορφωμένας γλώσσας τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων. (1)

Εἰς τοῦτο ἀποβλέπει καὶ ἡ προκειμένη μετάφρασις· ἠθελήσαμεν, καὶ τὴν φορὰν ταύτην, νὰ δοκιμάσωμεν ἐὰν ἡ γλῶσσά μας, ὅποιαν ἡμεῖς τὴν ἐννοοῦμεν, δύναται νὰ παρουσιασθῇ καλοπρόσωπος εἰς τὴν προσπάθειαν νὰ ἀντιπαραστήσῃ τὴν ὠραιότητα ἐξαισίου πρωτοτύπου, μὲ τὸ νὰ προσπεράσῃ ἀβίαστα ὅσας δυσκολίας ἀπαντᾷ ὁ μεταφραστὴς εἰς τὴν συντομίαν τῆς εἰς τὸ ἄκρον συνθετικῆς γλώσσης τῶν Λατίνων, εἰς τὴν γλαφυρότητα καὶ εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς φράσεως, εἰς τὴν σοφὴν κατασκευὴν τῶν διστίχων, ὅπου ἡ συμμετρία καὶ ἡ χάρις, δύο φαινομενικῶς ἀσυμβίβαστοι ιδιότητες, συνυπάρχουσιν καὶ ἀντιδοθησύνται, ὅπου ἡ τέχνη παρακολουθεῖ τὴν ἀφέλειαν καὶ ἡ ἀφέλεια τὴν τέχνην.

Τὸ ἠρωελεγεῖον, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μέτρα, ἐπῆραν οἱ Λατῖνοι ἀπὸ τοῦ Ἑλλήνας. Τὸ μέτρον τοῦτο ἔχει τὴν ἀρετὴν νὰ συνδυάζῃ μὲ τὴν ἐπικὴν μεγαλοπρέπειαν τὴν λυρικὴν γοργότητα, ὥστε εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἐκφράσῃ τὰς διαφόρους διαθέσεις τῆς ψυχῆς. Μὴ παραδεχόμενοι τὴν, κατὰ τὴν κρίσιν μας, νόθον εἰσαγωγὴν ἀρχαίων μέτρων εἰς τὴν νεωτέραν στιχοποιγίαν, ἐνομίσαμεν ὅτι, διὰ νὰ διατηρήσωμεν τὸν ἐξωτερικὸν καὶ ἐσωτερικὸν χαρακτήρα τοῦ ἠρωελεγεῖου, δυνάμεθα, χωρὶς παραβίασιν τοῦ κληρονόμου ρυθμοῦ, νὰ ἐπικτεινώμεν ἀπὸ δύο συλλαβῶν τὸν δεκαπεντασύλλαβον, ὥστε ὁ νέος αὐτὸς στίχος νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν ἐξάμετρον, καὶ ὁ δεῦτερος, δεκαπεντασύλλαβος, πρὸς τὸν πεντάμετρον.

ΑΛΒΙΟΥ ΤΙΒΟΥΛΛΟΥ

Βιβλίον Α'. Ἐλεγεῖον Γ'.

Κοίρῃς ἐμὲ τοῦ Αἰγαίου τὸν ἀφρόν θὰ σχίσετε. ὦ Μεσσάλα·
εἶθε καὶ σὺ καὶ οἱ σύντροφοί μου νὰ μὴ μὲ λησιμονῆτε·
ἔς τ' ἀγνωστα χρώματά τῆς ἀσθενῆ κρατεῖ με ἡ Φαιακία·
μὴ, μαῦρε θάνατε, ὦ σκληρὸν, ἔς ἐμὲ τὸ χεῖρ ἀπλώσῃς·
5 μὴ μοῦ τὸ ἀπλώσῃς. δέομαι· σιμὰ δὲν ἔχω τὴ μητέρα
τὰ κόκκαλά μου ἀφοῦ καοῦν νὰ κλείσῃ ἔς τὴν ποδιά τῆς.

(1) Κατὰ πόσον τὸ δημοτικὸν μας ἴδιωμα δύναται νὰ ἀνταγωνισθῇ πρὸς νεωτέρων φιλολογικῶν γλῶσσων μαρτυρεῖ ἡ ἐξαισὶς μετάφρασις τοῦ Κορυθαλοῦ τοῦ Shelley (Ἐστία 1800, Τόμ. Α', ἀριθ. 25), ἂν καὶ ἡμεῖς δὲν συμφωνοῦμεν καθ' ὅλα μὲ τὴν γλωσσικὴν μεθόδον τοῦ ἀριστοῦ μεταφραστοῦ.

Στλ. 1. Ὁ Οὐαλέριος Μεσσάλας Κορβίνος, ἀνθύπατος τῆς Ρώμης, μετέβαινεν ἀπὸ τὴν Γαλατίαν εἰς τὴν Ἀσίαν ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν Κέρκυραν ὁ Τιβούλλος, ὁ ὅστις ὑπερετάσθη εἰς τὸν στρατὸν ἀσθενῆ καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀκολουθήσῃ πλέον τὸν φίλον του καὶ προστάτην Μεσσάλαν.

τὴν ἀδελφὴν μὲ μύρ' ἀσσυριακὰ τὴν τέφραν μου νὰ ὀρῆ
καὶ ἔς τὴν ταφὴν μου μὲ λυταῖς νὰ ὀδύρεται πλεξίδιας·
δὲν ἔχω τὴν Δηλίαν μου· καὶ αὐτὴ, πρὶν μὲ ξεπροβοδίσῃ,
10 ὅλους, μοῦ εἶπαν, τοὺς θεοὺς εἶχ' ἐρωτίσῃ πρῶτα·
τρίτην φορὰν τὸν ἱερὸν λαχνὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ ἀγόρι,
καὶ ἀσφαλτ' ἀπὸ τὸ τρίστρατο τῆς ἔφερον σημεῖα·
ἂν κ' ἐδηλοῦσαν ὅλα ἐπιστροφῆν, τὰ δάκρυά τῆς ἐροῦσαν,
καὶ ὡς πύγαινα τὰ μάτια τῆς θλιφτὰ μὲ ἀκολουθοῦσαν·
15 κ' ἐγὼ ποῦ τὴν ἐθάρρενα προτοῦ, καθὼς ἐσυνταζόμην
ἀνήσυχος κάθε ἀφορμὴν ζητοῦσ' ἀργοπορίας·
πότε μοῦ πταῖαν ὄρνεα κακὰ καὶ τέρατα τοῦ ὀλέθρου,
πότε τοῦ Κρόνου ἡ σεβαστὴ μ' ἐμπόδιζεν ἡμέρα·
πόσαις ξεκίνησα φοραῖς κ' ἐνῶ τὸ πόδι ἔς τὸ κατῶφλι
20 σκόνταψε, ὦ πόσα θλιβερὰ προμάντευε ἡ ψυχὴ μου.
Ἄς μὴν ἀναχωρῇ κάνεις ἐὰν ὁ Ἔρως δὲν τὸ θέλει,
εἶδεμὴ ἄβουλα θεοῦ πῶς κίνησε ἄς θυμάται.
Τί μ' ὠφελεῖ ἔς τὴν Ἰσιδα θεὰν τὸ σέβας σου, ὦ Δηλία,
τὰ σεῖστρα ἐκεῖνα ὅπου συχνὰ τὰ χεῖριά σου κρατοῦσαν·
25 καὶ τί ἔς τὸν νόμον τῆς πιστῆ ἔς ἀγνὸν νὰ λούεσαι λουτῆρα,
καὶ μόνη, δὲν τὸ λησιμονῶ, ἔς ἀγνὴν νὰ πέφτῃς κλίνην·
Τώρα, θεά, γενοῦ ἔς ἐμὲ βοηθός, καὶ πόσα θεραπεύεις
εἰκόνας δείχνουν κρεμασταῖς πολλαῖς εἰς τὸν ναόν σου,
ἂν σοῦ προσφέρῃ ἐκεῖνα, ὅπου γιὰ μὲ σοῦ ἐτάχθηκε, ἡ Δηλία,
30 ἔς τὰ προθύρα σου μὲ λιγὸν μαγνάδι σκεπασμένη,
καὶ κάθε ἡμέρα δυὸ φοραῖς, λαμπρὸν ἔς τὸ πλῆθος τῶν Φαρίων,
μὲ τὰ μαλλιά τῆς ἀπλωτὰ νὰ σὲ δοξολογήσῃ·
ἔς τοὺς πατρικοὺς πενάτες μου κ' ἐγὼ νὰ φθάσω καὶ νὰ καίω
εἰς τὸν ἀρχαῖον λάρητα λιβάνι κάθε μῆνα·
35 Πόσο εὐτυχοῦσε ὁ κόσμος ἔς τὸν καιρὸν ποῦ κυβερνοῦσε ὁ Κρόνος,
πρὶν τόσοι δρόμοι ἀπέραντοι παντοῦ τὴν γῆν ἀνοίξουν·
δὲν εἶχεν ἀψυφήσῃ ἀκόμ' ἡ ὄρυς τὰ γαλανὰ πελάγη
οὐδὲ πλατεῖα ἔς τὸν ἀνεμον τὸν κόλπον τῆς ἀπλώσῃ,
οὐδὲ γιὰ κέρδη ἔς ἀγνωσταῖς στερναῖς παράδερνεν ὁ ναύτης,
40 οὐδὲ μὲ εἶδη ξένης γῆς ἐβάρυνε τὸ πλοῖον·
τότε δὲν εἶχε ὁ ταῦρος ἔς τὸν ζυγὸν τὴν δύναμίν του σκίψη
καὶ μίτ' ὁ ἵππος χαλινὸν εἶχε δαγκάση ἀκόμην·
θύραν δὲν εἶχε ἀνθρώπου κατοικία καὶ ἔς τοὺς ἀγροὺς κἀνένας
λίθος νὰ δείχνῃ σύνορα δὲν ἦταν στυλωμένος·
45 τὸ δένδρο εἰς τὸν ἀμέριμον θνητὸν ἐχάραξε τὸ μέλι,
γάλα γεμάτο πρόσφερον ἡ ἀρνάδα τὸ μαστάρη·
ὄργη, διχάνοια, πόλεμος, ποσὼς δὲν ἦσαν καὶ κἀνένας
μ' ἀπονην τέχνην χαλκουργὸς δὲν εἶχε κόψη ξίφος·
ἀλλὰ ἔς τὸ κράτος τοῦ Διὸς σφαγαίς, φόνοι, ποτὲ δὲν λείπουν,
50 θάλασσα, τώρα, καὶ ἀπειροί, τώρα, θανάτου τρόποι.

Στλ. 11. Εἰς τὴν Ρώμην παιδικὰ εἶχαν ἔργον νὰ παρακαλοῦν τοὺς διαδότες διὰ νὰ κάμουν ἱερομαντείας.

Στλ. 18. Τὸ Σάββατον.

Στλ. 23. Τῆς Ἰσιδος, θεᾶς ἀιγυπτιακῆς, ἡ λατρεία εἶχεν εἰσχωθῆ εἰς τὴν Ρώμην.

Στλ. 32. Φαρίων—Ἀιγυπτίων, ἀπὸ τὴν νῆσον Φάρου.

Στλ. 33. Πανάτες· ἑστιαὶ θεοὶ τῶν Ρωμαίων. Στλ. 34. Ὁ Λάρης, ἕνας τῶν ἑστίων θεῶν.

- Μή, ὦ Πατέρα· ἐπίσκοκος ἐγὼ δὲ εἶμαι γιὰ νὰ τρέμω,
 ἢ λόγον πρόφερα ποτὲ βαρὺν ἔς τοὺς Ἄθανάτους·
 ἀλλ' ἂν ἡ Μοῖρα ἐχάραξε ὡς ἐδῶ τὸ μάκρος τῆς ζωῆς μου
 τοῦτ' ἄς γραφθοῦν ἔς τὸ μάρμαρον ὁποῦ νεκρὸν θά μ' ἔχη·
- 55 Ἐδῶ κεῖται ἀπὸ θάνατον πικρὸν σθυμμένος ὁ Τιβοῦλλος
 ἐνῷ παρᾶδερνε παντοῦ ἔς τὸ πλάγι τοῦ Μεσσάλα.
 Ὅμως ἐμέ, τοῦ Ἐρωτος πιστὸς ὡς εἶμαι, θὰ ὁδηγήσῃ
 ἢ Ἀφροδίτ' ἢ ἴδια ἔς τὸ ἡλύσιο περιβόλι·
 ἐκεῖ δὲν παύουν ἄσματα, χοροί, καὶ ὡς τύχη σκορπισμένα
 60 πουλιὰ μὲ λεπτὸν λάουγγα γλυκὰ τραγοῦδια χύνουν·
 χέρσος ὁ ἀγρός κινναμωμον γεννᾶ καὶ εἰς ὅλα τῆς τὰ μέρη
 ἢ ἀγαθὴ γῆ τριαντάφυλλα γεμίζει εὐωδιασμένα,
 καὶ μὲ τ' ἀγόρι ἀνάμικται· γελοῦν καὶ παίζουν ἢ παρθέναις
 καὶ ὁ Ἐρως ἀδιάκοπα πολέμου πλέκει αἰτίαις.
- 65 Αὐτοῦ μένουσιν ἐκεῖνοι, ὁποῦ σκληρὴ ὥρα θανάτου ἐπίῃρ
 ἀπ' τὴν ἀγάπην καὶ φοροῦν ὅλοι μυρτιάς στεφάνι.
 Ἀλλὰ τόπος ἐπάρατος βαθεῖα ἔς τὸ ἀπέραντο σκοτάδι
 στέκει καὶ μαῦροι ποταμοὶ βροντοῦν ὀλόγουρά του·
 ἢ Τισιφῶνη ξέπλεκη, μὲ ὄχαις ποῦ ἔχει γιὰ μαλλιά τῆς,
 70 μανίζει καὶ παντοῦ σκορπᾶ τῶν ἀσεβῶν τὰ πλάθῃ·
 ἔς τ' ἀνοιγμὰ ἐμπρός ὁ Κέρβερος, φρικτὸς μὲ στόματα δρακόντων,
 οὐρλιάζει ἀνύστακτος σιμὰ ἔς τὸν χάλκινον πυλῶνα
 τοῦ Ἴξιονος, ποῦ ἐτόλμισ' ὁ ἀσεβὴς τὴν Ἥραν νὰ πειράξῃ,
 τὰ μέλη ὁ γλύγορος τροχὸς τ' ἀμαρτωλὰ γυρίζει·
- 75 Ὁ Τιτυδὸς ἔς ἐννέα πλέθρα γῆς ἐξαπλωμένος τρέφει
 μὲ σπλάγχνα αἱματοστάλακτα τὸ ἐπίμονο γεράκι·
 ἔς τὴν λίμνην μέσα ὁ Τάνταλος σκυψτὸς τὴν δίψαν του νὰ σβύσῃ
 τὸ νερὸ βλέπει ἀνέλπιστα νὰ σύρεται ἀπ' ἐμπρός του,
 καὶ ἡ Δαναΐδες, ποῦ σκληρὰ πολὺ ἔς τὴν Κύπριδ' ἀνομιῆσαν,
 80 ρίχνουν εἰς στάμναις ἄπαταις τὰ ὕδατα τῆς λύθης.
 Αὐτοῦ νὰ πέσῃ, ἂν εἶναι, ὁ πονηρὸς τῆς ποθητῆς μου πλάνος,
 ποῦ εὐχίθῃ μὲς τὸ στράτευμα νὰ φθείρω τὴν ζωὴν μου.
 Ἀλλὰ σὺ μεῖνε ἀμόλυπτη, ὦ καλή, καὶ τῆς ἀγνῆς σου γνώμης
 πιστὸς νὰ στέκῃ φύλακας εἰς τὸ πλευρὸ σου ἢ γραῖα.
- 85 Παραμυθάκια νὰ σοῦ λέγῃ αὐτὰ, καὶ ἄμα τὸν λύχνον στήσῃ
 ἀπὸ ἡλακάτῃν φουντωτὴν μακροῦ νὰ βγάξῃ γνέμα
 καὶ ἡ κόρη, ἐνῷ ἔς τὸ ἔργον τὸ βαρὺ προσπλωμένῃ γέρονει,
 ἀγάλι ἀπὸ τὸ νύσταγμα τὸ ἐργόχειρο ν' ἀφίγη·
 ἐξαφνα ἐγὼ νὰ φθάσω αὐτοῦ, χωρὶς προμήνυμα νὰ λάβης,
 90 ἀλλὰ οὐρανόθεν νὰ φανῶ ἔς τὸ πλάγι σου σταλμένος·
 τότε, ὅπως νά σαι, μὲ ὅλαις ταῖς μακροταῖς πλαξίδαις ἀνωκέτω,
 πετάξου ἐμπρός μου μὲ γυμνὸ τὸ πόδι σοῦ, ὦ Δηλία
 Δόσπε, θεοί μου, ἐκεῖνο τὸ ἱλαρὸ δροσάτο χαραμέρι
 ἔς ἐμᾶς νὰ φέρουν τῆς λευκῆς Ἥρας οἱ ῥόδιν' ἵπποι.

Στλ. 51. Εὐχὴ πρὸς τὸν Δία.
 Στλ. 79. Διὸς εἶχον φωνάσει τοὺς συζύγους των.
 Στλ. 84. Ἡ βασίλισσα τῆς Δηλίας.
 Στλ. 87. Ἡ ὑπερέστρα.

I. ΠΟΥΛΛΑΣ

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

Ο ΟΥΕΛΛΙΚΤΩΝ ΕΝ ΑΜΗΧΑΝΙΑ:

Γάλλος ἀξιωματικὸς ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως τὸ
 ἔξης χαρακτηριστικώτατον ἀνέκδοτον :

Γαλλικὸς στρατὸς ἴστατο ἀπέναντι τῆς Τόρες
 Βέδρας, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοπέδου τὸν ἐχώ-
 ριζον μόνον ἀμπελωνες, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπῆρχον καὶ
 ἀποθήκαι οἴνου. Οἱ στρατιῶται καὶ τῶν δύο ἐθνῶν
 ἐπῖνον ἀδελφικῶς τὸν οἶνον τῆς ἀποθήκης ταύτης
 χωρὶς ποτε νὰ ἐπέλθῃ σύγκρουσις. Ἡμέραν τινὰ
 ὅμως δεκαεὺς Γάλλος, εὐρεθεὶς μόνος ἐντὸς τῆς
 ἀποθήκης, ἤχημαλωτίσθη ὑπὸ Ἄγγλων στρατιωτῶν,
 οἵτινες τὸν ἔφερον ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ τῶν
 Ουέλλιγκτων.

Μετὰ τινὰς ἐρωτήσεις ὁ δεκαεὺς ἔλαβε τὴν ἀδειαν
 νὰ ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸ πράξῃ εὐθύς, ἔμεινεν
 ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν
 τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ.

— Πῆγαινε, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ στρατηγός.

Ὁ Γάλλος χωρὶς νὰ κινηθῆ ἀποκρίνεται ἀποτόμως:

— Στρατηγέ, οἱ στρατιῶταί σου δὲν εἶχαν τὸ δι-
 κάσιωμα νὰ μὲ αἰμαλωτίσουν.

— Δικαί· ἐρωτᾷ ὁ στρατηγός.

— Διότι ἡ ἀποθήκη εἶνε ἕδραρος οὐδέτερον καὶ
 δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ μὲ αἰμαλωτίσουν, ὅπως
 καὶ ἐγὼ δὲν τὸ εἶχα. Κατεγράσθησαν τὴν καλὴν
 μου πίστιν. Οἱ στρατιῶται πρέπει νὰ φέρονται κα-
 λήτερα.

— Ἐχεις δικαίον, ἀπεκρίθη ὁ Ουέλλιγκτων,
 πῆγαινε νὰ συμφάγῃς μὲ τοὺς ὑπηρετάς μου καὶ
 ἔπειτα γύρισε εἰς τοὺς συντρόφους σου.

Ὁ Γάλλος καὶ πάλιν μένει ἀκίνητος.

— Δὲν ἀκούεις τί λέγω, δεκαεὺ;

— Ἀκούω, στρατηγέ, ἀλλὰ δὲν πηγαίνω.

— Δικαί· ἐρωτᾷ ὁ Ἀγγλος στρατηγός.

— Διότι Γάλλος στρατιώτης δὲν τρώγει ποτὲ μὲ
 ὑπηρετάς.

Ὁ Ουέλλιγκτων ἐχαίρει τὸν δεκαεὺ καὶ τὸν
 ἐκράτησε νὰ συμπάγῃ μαζί του.

ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ἀνθρωπὸς τις πλάνης ἀπὸ 8 ἐτῶν ἀπέθανεν
 εἰς χωρίον τῆς Ἀγγλίας· ἔλαί ἀρῆκε κληρονομίαν
 5.000 λίρας εἰς μίαν πτωχὴν γυναῖκα, ἧτις τὸν
 ἐφιλοξένησε μίαν νύκτα καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὀλίγα
 χρήματα καὶ συμβουλὰς.

ΓΟΝΑΤΑ ΑΝΤΙ ΘΡΟΝΟΥ

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας δὲν εὐχαρι-
 στεῖται καθέλου καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου κατὰ τὰς
 ἐπισήμους τελετὰς, προσπαθεῖ δὲ πάντοτε νὰ καταδῆ.

Ἡμέραν τινὰ μὲτὰ δακρύων ἐξέφρασε τὴν γνώ-
 μην, ὅτι προτιμᾷ νὰ κῆθηται ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς
 μητρὸς του.

Η ΚΟΥΒΑ ΣΧΙΖΕΤΑΙ

Κάτοικος τῆς νήσου γράφει τὰ ἔξης :

Μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας παρετηρήθη ἀπὸ τινος
 ὅτι ἡ Κούβα σχίζεται, διαρρηγνύεται. Πληθεὺς σχι-
 σμῶν ἐβόησαν εἰς πολλὰ ἀπομακρυσμένα ἀλλήλων
 μέρη, πρὸ πάντων πλησίον τοῦ Ματανζάς. Μία τῶν

παμμεγίστων τούτων σχισμῶν ἔχει μήκος σχεδὸν 11
 ἀγγλικῶν μιλίων, ἐδιχοτόμησε δὲ ἐσχάτως σειρὰν
 ὄρεων. Τὸ χάσμα πλατύτατον φαίνεται ἄνευ πυθμέ-
 νος, ἄλλως θὰ ἦτο λαμπρὰ ὄδος, ἧτις θὰ ἔφερε τὰς
 χλοερωτάτας δένδροφυτεῖς τῆς κοιλάδος τοῦ λάχι-
 στον 50 μιλία πλησιέστερον τοῦ Λαθίου, ὅστις εἶνε
 ὁ ἐγγύτερος λιμὴν. Ἐνῷ δὲ νὰ φθάσῃ τις ἐκεῖ
 τώρα πρέπει νὰ κάμῃ τὸν γύρον τοῦ ὄρους.

Τινὲς τῶν σχισμῶν τῶν φαινομένων ἀπὸ τοῦ μέ-
 ρους τοῦ Ματανζάς ἔχουσι μήκος 600-1000 ποδῶν,
 πλάτος 24-50 ποδῶν, βάθος δὲ ἀγνωστον. Αἱ ἀνω-
 μαλῖαι αὗται εἶναι ἴσως ἐξασκολεύθησι ἐκείνων, αἵ-
 τινες συνέδησαν ἔχι πρὸ μακροῦ χρόνου πρὸς τὸ νό-
 τιον μέρος τῆς νήσου. Οἱ κάτοικοι δὲν φαίνονται
 κλίνοντες πρὸς τὴν γνώμην ταύτην. Πληθεὺς δαισι-
 δαιμονίας ὄντες θεωροῦσι τὰ συμβαίνοντα ὡς προ-
 μνηύματα μεγάλων δεινῶν, πολλοὶ μάλιστα πι-
 στεύουσι μετὰ βεβαιότητος ὅτι μεγάλη καταστροφή
 θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν νήσον. Οἱ ἐπιστήμονες ἐξηγοῦσι
 τὸ φαινόμενον ἄλλως. Λέγουσιν ὅτι ὁ φλοιὸς τῆς
 γῆς πιέζεται ἐξ ἐσωτερικῆς θαλάσσης καὶ ὅτι ἡ πίε-
 σις αὕτη εἶναι πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀρκῆς. Ὁ δὲ φλοιὸς
 ἐκεῖ ὡς εἰς τὸν ὠκεανὸν ὧν λεπτότερος, ὑπόκειται
 εὐκολώτερον εἰς ἀνωμαλίαις.

ΚΟΙΝΗ ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ

Ἐν Παρθενουργεῖᾳ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστη-
 μίου διδάσκων ἐνοχλεῖται καθ' ὑπερβολὴν ὑπὸ τῶν
 μαθητῶν, αἱ ὁποῖαι συνομιλοῦν καὶ θορυβοῦν. Ἐπὶ
 τέλους λέγει πρὸς αὐτὰς ὀργισμένος :

— Προτιμῶ νὰ ἔχω ἐμπρός μου πέντε φοιτητὰς
 παρὰ μίαν ἀπὸ σᾶς.

— Καὶ ἡ τολμηροτέρη προπετῶς ἀπαντᾷ :

— Καὶ μεῖς τὸ ἴδιο, κύριε καθηγητά.

ΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

ΤΑΦΕΝΤΕΣ ΥΠΟ ΤΑΣ ΧΙΩΝΑΣ

Τὸ θέμα εἶνε κάπως ἐπίκαιρον. Ὁ χειμὼν πέ-
 τος ὑπῆρξε δριμύτατος ἀνά πᾶσαν τὴν Εὐρώπην, καὶ
 εἰς τὴν χώραν μας δὲ τὴν ἀσυνείθιστον εἰς τὰ τσιαῦ-
 τα ἡ χίων προξένησεν οὐκ ὀλίγας καταστροφὰς,
 ἀποκλείσασα χωρὶα καὶ θάψασα πολλὰς ἀνθρωπίνους
 ὑπάρξεις ὑπὸ τὸ παγερὸν αὐτῆς στρώμα. Ἐἶνε ἀλη-
 θὲς ὅτι ἡ φοβερὰ ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος φαίνεται κα-
 τευνασθεῖσα· ἀλλ' αἱ χιόνες ἀκόμη δὲν ἐτάκην εἰς
 τὰ πέριξ ὄρη καὶ τίς οἶδα μήπως ὁ Μάρτιος ἐπιφου-
 λάσσει καὶ αὐτὸς ἡμέρας ἀγριότητος :

Ἐν ἀγγλικῶν περιοδικῶν, τὸ «Tit Bits», ἐδημο-
 σύεισεν ἐσχάτως παραδειγματὰ περιεργότατα ἀνθρώ-
 πων, οἵτινες ἐνεταριάσθησαν ὑπὸ τὴν χιῶνα καὶ ἐξη-
 σαν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὑπ' αὐτήν. Παρακλιμαίνον-
 μεν ἐξ αὐτῶν τὰ ἐπόμενα :

Ὁ χειμὼν τοῦ 1708-1709 ὑπῆρξεν, ὡς φαίνε-
 ται, δριμύτερος καὶ τοῦ φετεινοῦ. Πτωχὴ τις γυνὴ
 εἰς τὰ πέριξ τῆς Νεσβίλ εἶχε μεταβῆ εἰς μικρὰν
 πλησιόχωρον πόλιν, ὅπως πώλησῃ ὕφασμα ἐκ λι-
 νοῦ. Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν τῆς κατέληξθη ὑπὸ αἰρνι-
 δίαις ἀδιαθεσίας καὶ ἐδέησε νὰ καταρῆγῃ εἰς τὴν πρώ-
 τὴν τυχοῦσαν οἰκίαν· μὴ δυναμένη ὅμως νὰ διανυ-
 κτερεύσῃ αὐτοῦ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς, ἀλλ'

ΤΟ ΕΝ' ΑΘΗΝΑΙΣ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ, Ο ΙΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

ἀφού ἐβάδισεν ἐπ' ὀλίγον, δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ ἐκ τῆς ἀδυναμίας καὶ κατεκλίθη ὑπὸ φράκτην τινά. Ἡ χιών ἐπιπτε πυκνή, μετ' ὀλίγον δὲ τὸ σῶμά της ἐκαλύφθη ὑπὸ λευκοῦ στρώματός. Ἐτύχε νὰ διέλθῃ ἀνὴρ τις ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου καὶ ἰδὼν τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα τὴν ἀνήγειρε καὶ τὴν ἐνεθάρρυνε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της. Ἐβάδισε καὶ πάλιν κοπιῶδως ὀλίγα βήματα, πλὴν ἀκολουθῶς κατέπεσαν ἐκ νέου ὑπὸ τὸν φράκτην ὁ διαβάτης τὴν ἀφήκε μόνην ἐκεῖ. Μετ' ὀλίγον ἡ χιών τὴν ἐκάλυψε διὰ στρώματος μαλακοῦ, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἡ γυνή, ὡς ἐθεοδώρου βραδυτέρου, ἠσθάνετο θερμότητα καὶ ἐκοιμήθη ἀνέτως.

Παρήλθον τοιοῦτοτρόπως ἐπτά ἡμέραι καὶ εἰς τὸ χωρίον πάντες ἠρώτων μετ' ἀπορίας τί ν' ἀπέγαινε. Τέλος γυνὴ τις διηγήθη ὅτι εἶδε κατ' ἄνδρα τὴν ἀποῦσαν κοιμωμένην ὑπὸ τὴν χιόνα παρὰ τινὰ φράκτην, εἰς μέρος τὸ ὅποιον ἀκριβῶς ὑπέδειξε. Κατὰ πάσαν πιθανότητα ὁ ἀσπλαγχνὸς διαβάτης, ὅστις εἶχεν ἐγκαταλίπει τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα, ἠσχύθη διὰ τὴν ἀνδρῖαν του καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ ὑποδείχθην μέρος, ἀνέσκαψεν τὴν χιόνα καὶ ἀνεῦρον τὴν ταλαίπωρον ζῶσαν ἔτι. Διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης εἶχε καταφάγη τὰ ἐνδύματά της.

Ὁμοίᾳ περιπέτειᾳ συνέβη κατὰ τὸ 1790 εἰς τὴν Ἐλισάβετ Γουδνοκ. Μετέβαιναν αὕτη ἐρίππος ἐξ Ἰμπριγκτον εἰς Κανταβριγίαν ἐπανερχόμενη ἐκ τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως, ὅτε ὁ ἵππος τῆς ἐπιτόθη ἐκίρτησε καὶ ὀπισθοχώρησε μέχρι μιᾶς τάφρου. Ἡ γυνὴ κατώρθωσε νὰ ἀρπυπέσῃ καὶ ὁ ἵππος τότε πάραυτα ἔφυγε καλπάζων.

Ἄρρησεν εἰς καταδίωξίν του καὶ δυνήθεισα νὰ τὸν συλλάβῃ ἤγαγεν αὐτὸν ἐκ τοῦ χαλινοῦ, ἕως ὅτου ἐξαντληθεῖσα κατέπεσαν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. Εὐρίσκατο εἰς κοιλὸν τι μέρος, ἡ χιών ἐπιπτεν ἀδιακόπως καὶ μετ' ὀλίγον ἐκαλύφθη ὁλοτελῶς. Ἐμείνεν ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἐντὸς τοῦ ἐκ χιόνος

σπηλαίου τούτου. Κατώρθωσε πρὶν ἐντελῶς καλυφθῆ νὰ κόψῃ μακρὸν κλάδον ἐκ τοῦ φράκτου, προσέθεσεν εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ τὸ μαντήλιόν της καὶ ἠδυνήθη τοιοῦτοτρόπως νὰ σχηματίσῃ ὅπην ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς της. Διετήρησε δὲ πάσας τὰς αἰσθήσεις της καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Εἶχε συνείδησιν παντὸς ὅ, τι συνέβαινε περὶ αὐτῆς ἤκουεν εὐκρινῶς σημαίνοντας τοὺς κώδωνας τοῦ πλησίον ναοῦ καὶ τὰς φωνὰς τῶν διερχομένων ἐκ τῆς ὁδοῦ ἀληθῶν ἀθιγγάνων ἄλλ' εἰς μάτην ἐρώναζεν, οὐδεὶς προσήλθεν εἰς βοήθειάν της. Εὐρίσκατο ἐκεῖ ἐπὶ δύο Κυριακὰς, ὅτε εἰς ἀγρονόμος παρετήρησε τὸ κυματίζον ἀνωθεν τῆς χιόνος μαντήλιον. Ἀνέσκαψαν τὴν χιόνα καὶ εὗρον τὴν ταλαίπωρον γυναῖκα ζῶσαν εἰσέτι, ἀλλὰ τὸσον ἐξηντλημένην, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ἔκτοτε νὰ ἐπανακτήσῃ τὰς δυνάμεις της καὶ ἀπέθανε τὴν 13ην Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς καταναγκαστικῆς καθιέρσεώς της εἶχε τραφῆ διὰ χιόνος.

Βεδαιοῦσιν ὅτι δύο πρόβατα, ἀφού ἐτάρτησαν ὑπὸ τὴν χιόνα ἐπὶ τριακόσια τέσσαρας ἡμέρας καὶ δὲν ἔφαγον ἄλλο τι εἰμὴ νιφάδας, διετήρησαν τὸσον ἀμικίας τὰς δυνάμεις των, ὥστε ἠδυνήθησαν νὰ ἐξέλθωσι μόνα ἄνευ βοήθειας τινὸς καὶ νὰ τρέξωσιν, ὡς νὰ μὴ τοῖς εἶχε συμβῆ οὐδὲν ἔκτακτον.

Ἐσχάτως περιστατικὸν τι σοβαρώτερον συνέβη ἐν Ἀμερικῇ.

Δύο νέοι, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφὴ, ἐπανήρχοντο εἰς τὸ χωρίον, ὅτε κατελήθησαν ὑπὸ χιονοτροβίλου εἰς πολὺ μικρὸν ἀπόστασιν ἐκ τοῦ χωρίου των. Ἀδύνατον ἀπέδη νὰ προχωρήσωσι καὶ ἐδέησε νὰ ὀπισθοδρομήσωσι. Κατώρθωσαν νὰ καταφύγωσιν εἰς γῶρον τινὰ ἐσκαμμένον, ὅπου μετ' ὀλίγον ἡ χιών τοὺς κατεκάλυψε. Ὅτε δὲ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀνεκαλύφθη τὸ καταφύγιόν των, ὁ νέος ἀνευρέθη ἀναπνέων εἰσέτι, ἀλλ' ἡ νεάνις εἶχεν ἤδη ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ φέδου.

Εἰς ἀναγνώσεις

Η ΠΕΡΑΤΑΡΙΑ

Ἐπανηρχόμην ἐκ τινος ἐκδρομῆς, ἦν

εἶχον ἐπιχειρήσῃ εἰς τὴν ἱστορικὴν Λευκίμνην, τὴν κειμένην πρὸς τὸ ἀνατολικότερον ἄκρον τῆς Κερκυρας, καὶ ἐθαμετὰ τὴν παρὰ τὸ Ἄκτιον ναυμαχίαν Κερκυραῖοι οἱ ἔστησαν, καθὼς ἱστορεῖ ὁ Θεοκυδίδης, λαμπρὸν κατὰ τῶν Κορινθίων τόπαιον.

Πεζοβάτης φιλοπλόου, εἶχον προτιμήσῃ ἀντὶ τῆς μεγάλης ἐθνικῆς ὁδοῦ, ἥτις ὡς κυρία ἀσπασία τοῦ πολυκλάδου ὁδικοῦ συμπλέγματος τῆς νήσου φέροι κατ' εὐθείαν ἀπὸ Λευκίμνης εἰς τὴν πόλιν, διερχομένη ἐπὶ πολλὰ στάδια διὰ μέσου χέρσων ἀγρῶν, σκιερῶν ἐλαιώνων καὶ φαιδρῶς πρασινοφύλλων ἀμπέλων, εἶχον προτιμήσῃ ν' ἀκολουθήσω τὴν παραλίαν τῆς νήσου, τὴν ἀποτελοῦσαν οἰνοῖ τὸν αἰθέρα, τὴν κοπὴν τοῦ δρεπάνου, τὸ σχῆμα τοῦ ὁποίου ἔχει ἡ Κέρκυρα κατὰ τὸ μέγος ἐκεῖνο. Περιεκοιμμένη, ποικιλόμορφος, ἀλλοῦ μὲν ταυνομένη ἀπὸ δυσβάτους πέτρας καὶ αἰχμηροῦς βράχους εἰς τὴν θάλασσαν προβαίνοντας, ἄλλοτε δὲ ἐκτεινούσα γλαφυρῶς τὴν λευκάζουσαν γραμμὴν τοῦ ἀμυγδαλοῦ αἰγιαλοῦ της μεταξὺ τῆς ζωηρᾶς χλόης καὶ τῆς κυανῆς ἐπιφανείας, ἡ παραλία αὕτη καταλήγει παρὰ τὸ στόμιον λιμνοθαλάσσης γνωστῆς ἀπὸ τὸ ὄνομα *Λίμνη τοῦ Χαλικοποῦλου*, κύλιον τῆς ὁποίας ἀναπτύσσεται εἰς βορβορόδα αὕτην.

Τὸ στόμιον τοῦτο τῆς λίμνης ἔχει ἀνοιγμα πλεον τοῦ ἡμίσεως γεωγραφικοῦ μιλίου, ἐμπροσθεν δὲ αὐτοῦ, καὶ εἰς ἴσην ἐκατέκωθεν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἀπόστασιν, ὕψουται, ὡς σκοπιὰ, βορβορῶδες μὲν ἀλλὰ τεχνικῶς καταφύτον νησιδίον, τὸ Ποντικονήσι, ἡ νήσος τῆς Ἀυτοκρατείας Ἐλισάβετ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἀπὸ πεντηκονταετίας περίπου μονάζων καλόγηρος ἔλαθε τὴν τιμὴν νὰ φιλοξενίῃ ἐντὸς τῆς μικρᾶς ἀλλὰ κομψῆς ἐκκλησιαστικῆς του πολυαριθμοστάτους ἐπισκέπτας καὶ δὴ αὐτοκράτορας καὶ βασιλεῖς καὶ ἄλλους παν-

τοδαποὺς ἡγεμόνας, ὧν τὰ ὀνόματα ἀναγράφουσιν αἱ περὶ τὸν ναὸν ἐντετοιχισμέναι πλάκες.

Ἄλλ' ὡς ἐὰν τὸ ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκεῖνου ἐκκλησιδίον μὴ ἔρκει μόνον τοῦ ἐκεῖ εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς ἀγιασμόν τῶν περὶ τὰ ὕδατων—διότι πιστοὶ ὀλίγιστοι κατοικοῦσιν εἰς τὰ περίχωρα ἐκεῖνα—ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καὶ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ στομίου, χεῖρες εὐσεβεῖς ἤγειραν δύο ἀκόμη ναοὺς. Τούτων ὁ μὲν, ὁ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὀρθοῦται ἐπὶ τῆς στερεᾶς κατὰ τὴν παραλίαν τοῦ Περάματος, ὁ δὲ ἀπέναντι αὐτοῦ, ὁ τῆς Βλαχέρνας, ἵσταται ἐπὶ σκοπέλου οὐχὶ μεγάλου παραλίαν τοῦ Κανονίου διὰ μῆλον μακροῦ ἐξ ἀτάκτως ἐρριμμένων πετρῶν, τὰς ὁποίας ἐξογκουμένη ἡ θάλασσα συγκυλύπτει ἐνίοτε ὁλοσχερῶς, καθιστῶσα οὕτω ἀδύνατον τὴν μετὰ τῆς ξηρᾶς συγκοινωνίαν τῆς γηγαλιᾶς μικροσκοπικῆς χερσονήσου, ἐπὶ τῆς ὁποίας δύο ἢ τρεῖς μοναχὰὶ δικαιοῦνται πενιχρότατα ἐντὸς μινυθικῶν κελλίων.

Ἄλλ' ἐὰν οἱ πιστοὶ σπανίζουσιν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, οἱ διαβάται ὅμως εἶναι πολυάριθμοι. Ὅλοι σχεδὸν οἱ πεζοπόροι, ὅσοι διευθύνονται πρὸς τὴν πόλιν ἐκ τῶν μέχρι Λευκίμνης κατασπαρμένων χωρίων, προτιμῶσι, χάριν συντομίας, νὰ κατέλθωσιν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Περάματος—ὅπου καὶ ἐγὼ εἶχον ἤδη φθάσῃ—ἐκεῖθεν δὲ, πληρόνους πεντάλεπτον διόδον εἰς τὸν καϊκέρην τῆς περαταρίας, ἀποβιβάζονται παρὰ τούτου εἰς τὴν ἀντίπερην αὐτὴν, ὅπῃθεν μεταβαίνουσι ταχέως εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς μαγυτικῆς ὁδοῦ τοῦ Κανονίου.

Φθάσας λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰς τὴν παραλίαν, ἐρώναξα προσκαλῶν τὸν πορθμέα, ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην εὐρίσκατο εἰς τὴν ἀντίθετον ὄχθην, μετὰ τινὰ δε λεπτὰ ἢ μικρὰ λέμβοι, ὠθημένη ὑπὸ τῶν δύο κωπῶν, ἤρχετο πρὸς ἐμὲ ὀλισθαίνουσα ἀθρόβως ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Ἐφ' ὅσον αὕτη ἐπλησιάζε, διεκρίνα καθαρότε

τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου, ὅπως ἀποβῆ καὶ ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ κανονικώτερα καὶ ταχύτερα ἢ τῆς δικαιοσύνης ἀπονομῆ. Μετὰ τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1843 ἐκλήθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικείου, ὅθεν ἀπελύθη ἐν ἔτει 1845. Ἀλλὰ ταχέως ἔτυχεν ἱκανοποιήσεως, διορισθεὶς ἀμέσως τακτικὸς καθηγητῆς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ὀθωνος. Ἐν ἔτει 1847 ἐκλήθη πάλιν εἰς τὴν κυρίως δικαστικὴν ὑπηρεσίαν διορισθεὶς Ἀρεοπαγίτης· μετὰ ἐνδεκαετῆ δὲ ὑπηρεσίαν παρὰ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, προσδιθεθεὶς εἰς Εἰσαγγελεῖα παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Ἐφεταῖς, ὑπερτέθησεν ἐν τῇ νύχ ταύτῃ θέσει μέχρι τοῦ 1860· ἔκτοτε δὲ παραιτηθεὶς ὁριστικῶς τῆς δικαστικῆς λειτουργίας, διετέλει δικηγόρος ἐν Ἀθήναις καὶ καθηγητῆς. Κατὰ τὸ 1840 ἐδημοσίευσεν μεταφρασὶν τοῦ ΜΔ Βιβλίου τῆς τοῦ Γίββωνος « Ἱστορίας τῆς παρακμῆς καὶ πτώσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους », ἐκπονηθεῖσαν μετὰ τοῦ καθηγητοῦ Ἔβουσσιν μετὰ χρησιμοτάτων σημειώσεων. Ἐν ἔτει 1854 ἐξέδωκε « Διάγραμμα τοῦ Οἰκογενειακοῦ Δικαίου » πρὸς χρῆσιν ἰδίως τῶν ἡμιλητῶν αὐτοῦ, καὶ μετὰ δύο ἐτῆ ἤρξατο τῆς δημοσιεύσεως τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ περὶ τοῦ « Ἀστικοῦ Δικαίου τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Βυζαντινῶν » καθ' ὅσον ἰσχύει τοῦτο ἐν Ἑλλάδι. Τὸ ἔργον ἐπερατώθη τῷ 1880 καὶ ἀποτελεῖται ἐκ τόμων ὀκτώ, ὧν τινες ἔτυχεν δευτέρας, εἰς δὲ καὶ τρίτης ἐκδόσεως. Ἐν ἔτει 1848 διορίσθη μετ' ἄλλων ἑμπορῶν νομομαθῶν μέλος τῆς Νομοπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἰδίως πρὸς σύνταξιν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἔργον περατωθέντος μετὰ εἰκοσαστίαν, ἀλλὰ μὴ ψηφισθέντος εἰσέτι εἰμὴ κατὰ μικρὰ τινα αὐτοῦ μέρη. Ἐκτός τῶν ἀνωτέρων ἔργων ἐδημοσίευσεν κατὰ κειροῦς μικροτέρας πραγματικῆς διὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκδομένων νομικῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΧΑΡΤΙΑ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Τί εἶνε ἡ κολλακεία ;
 Διὰ τί ἐπλάσθησαν τὰ χεῖλα ;
 Ποῖα ἀπόστασις εἶνε ἡ μεγαλύτερα ;

Τί εἶνε ἐπιγείως παραδείδος ;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐρ. Ἄν ἦσεν ζωγράφος τί θὰ ἐξωγράφεις ;

Ἀπ. Τὴν γὰρ εἰς τὰ πρόσωπα ὄλου τοῦ κόσμου.

Ἐρ. Ποῖα εἶνε ἡ γλυκύτερα λέξις ;

Ἀπ. Ἡ προσερχομένη ἀπὸ τοῦ γλυκύτερον στόμα.
 Ῥήσας.

Ἐρ. Εἰς τί συνίσταται ἡ γενναϊότης τῆς γυναικὸς ;

Ἀπ. Εἰς τὸ νὰ ἠκολογῇ τὰ πλεονεκτήματα ὄφρα καὶ ἀντιζήλου.

Ἐρ. Ποῖοι εἶνε οἱ αὐστηρότεροι κριταὶ ;

Ἀπ. Οἱ διαπραξάντες ἢ οἱ ἐπιρροεῖς εἰς τὰς κατακρινόμενας πράξεις.
 Ἐπίδοτος.

Ἐρ. Διὰ τί ἐδόθη τὸ πνεῦμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ;

Ἀπ. Διὰ νὰ περικαλύπτουν τῆς μορῆς των.

Ἐρ. Διὰ τί καὶ γράσκοντες νομίζομεν τὴν καρδίαν μας νέαν ;

Ἀπ. Διότι δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὴν ἴδωμεν εἰς τὸν καθρέπτην.

Ἐρ. Μὲ τί ἠμπορεῖ νὰ παραβληθῆ ἡ γυναικεία ἡλικία ;

Ἀπ. Μὲ κεφάλαιον, τὸ ὅποιον ὅσον μεγαλώνει, τόσον μικρότερον τόκον δίδει.

Ἀληθινός.

ΠΑΙΓΝΙΑ

Πῶς τὸ κρασί γίνεται νερό.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸν ἐν Κανῆ τῆς Γαλιλαίας γάμον μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον· σὺς ταπεινὸι θνητοὶ ἠμπορεῖτε νὰ κάμψτε τὸ ἐναντίον, νὰ μεταβάλλετε τὸν οἶνον εἰς ὕδωρ.

Πρὸς δοκιμὴν κάμψτε πρῶτον τὸ ἐξῆς πείραμα δι' ὕδατος μόνου :

Λάβετε πλατύστομον ὄλλινον δοχεῖον κατὰ τὰ τρία τέταρτα πλήρες ὕδατος καὶ φράξτε καλῶς διὰ φελλοῦ τὸ στόμιόν του. Τρυπήσατε τὸν φελλὸν εἰς δύο μέρη καὶ παρῆσατε δύο ἄχυρα ἢ καλαμάκια, ἐξ ἐκείνων ἅτινα μεταχειρίζονται καὶ εἰς τὰ ζαχαροπλαστικά διὰ τὸ βύρηνμα τῶν παγωμένων ποτῶν. Τὸ ἐν ἄχυρον πρέπει νὰ βυθίζεται εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ δὲ ἄλλο νὰ μὴ ἐγγίξῃ. Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῶν δύο ἄχυρων προσκαρμύζετε κελύφη καρύου, τρίτον δὲ μικρὸν ἄχυρον ὡς κρουνὸν ἀπὸ τοῦ καρύου τοῦ ἐντός τοῦ ὕδατος βυθιζομένου ἄγρου λοζὸν πρὸς τὰ ἔξω. Ὅλα τὰ μέρη, ὅπου προσκαρμύζονται τὰ ἄχυρα καὶ τὰ κελύφη καὶ ὁ φελλὸς, πρέπει νὰ κλεισθῶσι διὰ κηροῦ, ὥστε νὰ μὴ διαρραγεῖται ἄρ.

Ἄν λοιπὸν, ἀροῦ- παρασκευασθῆ καταλλήλως τὸ δοχεῖον, εἴψατε ἐντός ὕδωρ διὰ τοῦ ἄχυρου, τοῦ μὴ ἐγγίζοντος τὸ ἐν τῷ δοχεῖῳ ἤδη περιεχόμενον ὕδωρ, θὰ παρατηρήσατε ὅτι διὰ τοῦ ἄλλου ἄχυρου θὰ ἀρχίσῃ ν' ἀναβῆναι ὕδωρ, τὸ ὅποιον θὰ ἐκέρη πάλιν ἀπὸ τοῦ καρύου διὰ τοῦ τρίτου μικροῦ ἄχυρου. Συμβαίνει δὲ τοῦτο διότι διὰ τῆς προσθήκης νέου ὕγρου πιέζεται τὸ ἤδη ἑυπύρρον καὶ ζητεῖ διεξέρου, δὲν δύναται δὲ νὰ ἀναβῆ ὑψηλότερα ἐντός τοῦ δοχεῖου, διότι ἡ θέσις κατέχεται ὑπὸ τοῦ ἐρηκτικῶς κεκλεισμένου ἀέρος.

Ἄντι τοῦ ὕλλινου δοχεῖου λάβετε μακρὴν φιάλην οἴνου, διὰ νὰ μὴ φαίνεται τί συμβαίνει ἐντός αὐτῆς, πλήρωσατέ την ὕδατος κατὰ τὰ τρία τέταρτα καὶ χύσατε οἶνον διὰ τοῦ ὑψηλότερον τεθειμένου ἄχυρου. Οἱ χριστιάνοι θὰ ἴδωσι μετ' ἐκπλήξεως ῥεον ἀπὸ τοῦ ἄχυρινον κρουνοῦ διαχυρότατον ὕδωρ.